

Komitet Obrony Robotników — organizacja opozycyjna, która 23 września 1976 r. ogłosiła „Apel do społeczeństwa i władz PRL” informujący m.in. o powstaniu Komitetu Obrony Robotników — ofiar represji w związku z wydarzeniami z 25 czerwca 1976 r. Pod „Apelem” podpisało się 14 członków założycieli KOR: Jerzy Andrzejewski, Stanisław Barańczak, Ludwik Cohn, Jacek Kuroń, Edward Lipieński, Jan Józef Lipski, Antoni Macierewicz, Piotr Naimski, Antoni Pajdak, Józef Rybicki, Aniela Steinsbergowa, Adam Szczypior, ks. Jan Zieja, Wojciech Ziemiński. Byli to ludzie o różnych poglądach (od prawicowych, przez lewicowe, po socjalistyczne). Od 29 września zaczęły ukazywać się „Komunikaty KOR”. Podczas zebrania w dniu 29 września 1977 r. członkowie KOR-u podjęli decyzję o przekształceniu organizacji w Komitet Samoobrony Społecznej KOR, który nadal miała udzielać pomocy osobom represjonowanym za udział w wydarzeniach z czerwca 1976 r., ale też: walczyć z represjami stosowanymi z powodów politycznych, światopoglądowych, wyznaniowych, rasowych i udzielać pomocy ludziom z tych powodów prześladowanym; walczyć z łamaniem praworządności i udzielać pomoc pokrzywdzonym w jej wyniku; walczyć o instytucjonalne zabezpieczenie praw i wolności obywatelskich; popierać i bronić wszelkie inicjatywy społeczne zmierzające do realizacji praw człowieka i obywatela. KSS KOR został rozwiązany 23 września 1981 r. podczas I Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”.